

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 19 listopada 2020 r.

DNR-5.720.58.2019.AMS

DECYZJA nr DNR-1 / 62 / 2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.), dalej jako „k.p.a.” oraz art. 33a ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r., poz. 2047), dalej jako: „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie z wniosku FARIAS spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Bielsku - Białej o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 6 października 2020 r., nr DNR-1/55/2020, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

uchyła zaskarżoną decyzję w zakresie pkt 2 i nakłada na FARIAS spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Bielsku - Białej karę pieniężną w wysokości 15 000 zł (słownie: piętnaście tysięcy złotych) za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, tj. hulajnogi SAVANNA marki COOL SLIDE.

UZASADNIENIE

W trakcie kontroli nr KJ-D-B.8361.32.2019 i nr KJ-D-B.8361.46.2019, inspektorzy reprezentujący Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji

Handlowej poddali hulajnogę SAVANNA ocenie bezpieczeństwa w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047) (dalej jako: „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”), posiłkując się wymaganiami normy PN-EN 14619:2015-07 *Sprzęt sportowy rolkowy -- Hulajnogi -- Wymagania bezpieczeństwa i metody badań* (dalej jako: „norma”).

Kwestionowany produkt to hulajnoga SAVANNA marki COOL SLIDE, kod EAN: 5902786028412, dalej jako „produkt”. Jest to hulajnoga sportowa, której konstrukcję wykonano z metalowych elementów. Hulajnoga posiada 2 koła wykonane z plastiku z oponami wykonanymi z tworzywa gumopodobnego. Rączki kierownicy wykonane są z rurek i osłonięte uchwytami z tworzywa piankowego. Końce rączek kierownicy zaślepione są zatyczkami wykonanymi ze sztywnego tworzywa sztucznego. Montaż hulajnogi polega na jej rozłożeniu (należy przy tym zwolnić jedną blokadę i zaciągnąć drugą), osadzeniu uchwytów kierownicy (sprężynowe bolce w rączkach należy wsunąć w otwory w kierownicy). Wspornik kierownicy posiada regulację wysokości kierownicy, a jej minimalna głębokość osadzenia ograniczona jest konstrukcją hulajnogi. Nad tylnym kołem hulajnoga posiada nożny hamulec. Na pomoście hulajnogi znajduje się naklejony arkusz o właściwościach antypoślizgowych, pokrywających większość jego powierzchni. Hulajnoga ma również odłączalny pas do przenoszenia wykonany z plecionej taśmy zakończonej karabińczykami. Opakowanie produktu stanowi tekturowe pudełko, ponadto hulajnoga jest zapakowana w torbę foliową; klucze ampulowe z instrukcją znajdują się w oddzielnej torebce foliowej ze struną. Na opakowaniu znajdują się m.in. następujące informacje:

- „*cool slide SAVANNA SCOOTER*”,
- „*HULAJNOGA SAVANNA*”,
- „*MAKSYMALNA WAGA UŻYTKOWNIKA 100 kg*”,
- kod kreskowy 5902786028412,
- „*Zgodność z normą PN-EN 14619*”,
- „*KLASA: A*”,
- „*NUMER PARTII: SN.710.11*,
- „*IMPORTER FARIAS SP. Z O.O. Al. Gen. W. Andersa 615 43-300 Bielsko - Biała*”
- *znak graficzny ostrzegawczy dotyczący wieku (0-3) w kolorze niebieskim*
- „*Wyprodukowano w Chinach*”.

Na hulajnodze naklejona jest etykieta, na której powtórzona jest nazwa, klasa, dopuszczalna masa użytkownika, dane importera i kod kreskowy. Ponadto dane importera, kod kreskowy oraz nazwa produktu znajdują się na etykiecie przymocowanej do hulajnoggi za pomocą żyłki.

Do hulajnoggi dołączono papierową instrukcję dla użytkowników zawierającą m.in.: oznaczenie importera, sposób montażu/demontażu, zalecenia dotyczące konserwacji, sposób wymiany kótek i łożysk, techniki hamowania, sposób kierowania hulajnogą, podstawowe zasady bezpieczeństwa. Na foliowej torbie nadrukowany jest napis: „Ostrzeżenie: to nie jest zabawka. Trzymać z dala od dzieci, aby uniknąć uduszenia”.

Próbka hulajnoggi została przekazana do Laboratorium UOKiK w Lublinie w celu przeprowadzenia badań laboratoryjnych (sprawozdanie z badań nr 222/2019 z dnia 7 sierpnia 2019 r.), w toku których wykazano, że produkt nie spełnia wymagań bezpieczeństwa wskazanych w punkcie 4.3.10 normy, z uwagi na niewystarczającą wytrzymałość podczas badania wspornika kierownicy (w trakcie badania wspornika kierownicy nastąpiło uszkodzenie mechanizmu składania hulajnoggi).

W związku z powyższym, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie w tej sprawie postępowania administracyjnego na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z art. 61 § 4 k.p.a., pismem z dnia 22 listopada 2019 r. Prezes UOKiK powiadomił przedsiębiorcę FARIAS spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Bielsku - Białej (dalej jako: „strona postępowania”) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa hulajnoggi. W tym samym piśmie Prezes UOKiK wezwał stronę postępowania do przekazania informacji na temat ilości produktów wprowadzonych na rynek oraz kanałów ich dystrybucji, okresu sprzedaży oraz jednostkowej ceny sprzedaży. Organ nadzoru zwrócił się także z prośbą o informację na temat liczby hulajnóg posiadanych przez stronę postępowania na stanie magazynowym oraz ewentualnych skarg lub reklamacji ich dotyczących. Ponadto, Prezes UOKiK wezwał stronę postępowania do przekazania dowodów potwierdzających wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt będący przedmiotem postępowania, w przypadku zadecydowania przez nią o podjęciu działań naprawczych. Jednocześnie, Prezes UOKiK wskazał stronie postępowania rodzaj i sposób podjęcia działań w tym zakresie.

W odpowiedzi, pismem z dnia 6 grudnia 2019 r. strona postępowania oświadczyła, że zakupiła łącznie 2 000 sztuk hulajnóg w marcu 2018 r. od chińskiego wytwórcy produktu. Strona postępowania oświadczyła ponadto, że hulajnoga była oferowana bezpośrednio konsumentom w sieci sklepów stacjonarnych i za pośrednictwem sklepu internetowego przedsiębiorcy Martes Sport sp. z o.o. z siedzibą w Bielsku - Białej, należącego do tej samej grupy kapitałowej co strona postępowania. Strona postępowania oświadczyła, że niezwłocznie po otrzymaniu informacji o wszczęciu niniejszego postępowania w związku z negatywnymi wynikami badań laboratoryjnych hulajnogi, zdecydowała się na wstrzymanie sprzedaży i podjęcie działań naprawczych w stosunku do kwestionowanego produktu. Niezależnie od powyższego wskazała, że dysponuje wynikami badań laboratoryjnych hulajnogi, które potwierdzają spełnianie przez ten produkt wymagań w zakresie bezpieczeństwa oraz oświadczyła, że nie odnotowała żadnej skargi ani reklamacji dotyczącej ww. produktu. W związku z powyższym, strona postępowania poinformowała, że zleciła ponowne badania produktu w akredytowanym laboratorium badawczym w celu weryfikacji bezpieczeństwa hulajnogi, o których wynikach poinformuje Prezesa UOKiK. Strona również wskazała, że hulajnoga była oferowana do sprzedaży detalicznej pierwotnie w cenie 219,50 zł netto, po czym jej cena została obniżona do 146,30 zł netto.

Pismem z dnia 20 grudnia 2019 r. Prezes UOKiK powiadomił stronę postępowania, że na potrzeby toczącego się postępowania administracyjnego decydujące znaczenie mają badania próbek produktów, pobieranych przez inspektorów Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 18 ust. 1a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W związku z powyższym Prezes UOKiK wskazał stronie postępowania na możliwość wystąpienia z wnioskiem o przebadanie zabezpieczonej próbki rozjemczej produktu, w przypadku kwestionowania przez nią dokonanej dotychczas oceny bezpieczeństwa hulajnogi będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

Pismem z dnia 17 grudnia 2019 r. strona postępowania przekazała tłumaczenia przysięgłe dokumentów przedłożonych przy piśmie z 6 grudnia 2019 r.

W związku ze zgłoszonym przez stronę postępowania wnioskiem o przebadanie próbki rozjemczej w piśmie z dnia 7 stycznia 2020 r., Prezes UOKiK w dniu 31 marca 2020 r. zwrócił się do Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z

prośbą o zwolnienie próbki kontrolnej hulajnogi, celem poddania jej badaniom laboratoryjnym oraz wydał postanowienie o przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego - akredytowanego Instytutu Techniki Górniczej „KOMAG” w Gliwicach mającego na celu ustalenie, czy produkt spełnia wymagania bezpieczeństwa określone w pkt 4.3.10 normy, a tym samym czy jest bezpieczny dla konsumentów.

Przy piśmie z dnia 21 maja 2020 r. Instytutu Techniki Górniczej KOMAG w Gliwicach przekazano wyniki badań laboratoryjnych próbki kontrolnej hulajnogi, które potwierdziły niespełnianie wymagań bezpieczeństwa przez produkt w kwestionowanym zakresie, tj. niewystarczającą wytrzymałość podczas badania wspornika kierownicy (sprawozdanie nr 194/DLS/2020 z dnia 18 maja 2020 r.).

W piśmie z dnia 4 czerwca 2020 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o wynikach badań laboratoryjnych hulajnogi przeprowadzonych przez biegłego. Mając na uwadze ich negatywny wynik, Prezes UOKiK podtrzymał swoje stanowisko odnośnie oceny bezpieczeństwa kwestionowanego produktu i zwrócił się do strony postępowania o przekazanie wnioskowanych informacji oraz dowodów świadczących o podjęciu działań mających na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez hulajnogę.

Następnie - w związku z nieprzekazaniem odpowiedzi na ww. pismo - organ nadzoru, pismem z dnia 30 czerwca 2020 r. poinformował stronę postępowania, że pomimo jej deklaracji podjęcia działań naprawczych względem produktu będącego przedmiotem postępowania, nie przekazała dowodów potwierdzających wycofanie hulajnóg posiadanych przez jedyne dystrybutora oraz potwierdzających podjęcie działań naprawczych wobec nich. Ponadto - mając na uwadze, że jedyny dystrybutor hulajnóg należy do tej samej grupy kapitałowej co strona postępowania - Prezes UOKiK uznał za zasadne przeprowadzenie przez stronę postępowania kampanii informacyjnej, skierowanej do konsumentów, mającej na celu poinformowanie ich o nieprawidłowościach konstrukcyjnych produktu z jednoczesną możliwością zwrotu posiadanych egzemplarzy hulajnóg. W tym celu Prezes UOKiK zwrócił się do strony postępowania o zamieszczenie w widocznym miejscu na stronie internetowej (www.sklepmartes.pl) oraz w sklepach stacjonarnych tej marki ostrzeżenia dla konsumentów o niespełnianiu wymagań bezpieczeństwa przez hulajnogę wraz z informacją o możliwości zwrotu posiadanych egzemplarzy produktu oraz

poinformował, że w stosunku do zwróconych przez konsumentów egzemplarzy hulajnogi należy również podjąć działania eliminujące zagrożenia.

W odpowiedzi, pismem z dnia 3 lipca 2020 r. strona postępowania poinformowała, że nie kwestionuje wyników badań laboratoryjnych produktu dokonanych przez biegłego oraz, że przekazała wycofane z rynku hulajnogi do utylizacji. Poinformowała również o zamieszczeniu informacji dla konsumentów na funpage'u marki COOLSLIDGE w serwisie społecznościowym Facebook.com.

W piśmie z dnia 16 lipca 2020 r. strona postępowania poinformowała Prezesa UOKiK, że w korespondencji z dnia 3 lipca 2020 r. przekazała dowody podjętych działań naprawczych względem kwestionowanej hulajnogi.

Pismem z dnia 6 sierpnia 2020 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, że w aktach sprawy brak jest dowodów potwierdzających deklarowaną utylizację hulajnóg wycofanych z rynku. Organ nadzoru wskazał również, że działania informacyjne podjęte przez stronę postępowania nie mogą być uznane za przeprowadzenie prawidłowej i wystarczającej kampanii informacyjnej, skierowanej do konsumentów, którzy zakupili ww. hulajnogę od jedyne go dystrybutora produktu - przedsiębiorcy Martes Sport sp. z o.o. z siedzibą w Bielsku - Białej. W związku z powyższym, Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania, że nieprzekazanie przez nią dowodów w powyższym zakresie skutkować będzie wydaniem rozstrzygnięcia w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony dotychczas w sprawie, wskazując iż w jego opinii, nie jest on wystarczający do uznania, że usunięto przyczyny zagrożeń stwarzanych przez produkt.

W piśmie z dnia 24 sierpnia 2020 r. strona postępowania przekazała dowody potwierdzające utylizację 14 sztuk hulajnóg wycofanych od jedyne go dystrybutora produktu oraz podjęcie działań informacyjnych wnioskowanych przez organ nadzoru (komunikat na głównej stronie sklepu internetowego marki Martes Sport i w sklepach stacjonarnych tej marki).

Pismem z dnia 14 września 2020 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Decyzją z dnia 6 października 2020 r., nr DNR-1/55/2020 Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

- 1) na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 w związku z art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stwierdził, że przedsiębiorca usunął przyczyny zagrożeń stwarzanych przez ten produkt i umorzył postępowanie administracyjne;
- 2) na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, tj. hulajnogi SAVANNA marki COOL SLIDE, kod EAN: 5902786028412, nałożył na przedsiębiorcę FARIAS spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Bielsku - Białej karę pieniężną w wysokości 30 000 zł (słownie: trzydzieści tysięcy złotych), płatną do budżetu państwa;
- 3) na podstawie art. 25a ust. 1 i 6 oraz art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów zobowiązał przedsiębiorcę FARIAS spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Bielsku - Białej do uiszczenia na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 326 zł (słownie: trzysta dwadzieścia sześć złotych), stanowiącej równowartość kosztów badań laboratoryjnych hulajnogi SAVANNA marki COOL SLIDE, kod EAN: 5902786028412, przeprowadzonych przez Laboratorium Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z siedzibą w Lublinie;
- 4) na podstawie art. 25a ust. 1 i 6 oraz art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów zobowiązał przedsiębiorcę FARIAS spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Bielsku - Białej do uiszczenia na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 3 075 zł (słownie: trzy tysiące siedemdziesiąt pięć złotych), stanowiącej równowartość kosztów badań laboratoryjnych hulajnogi SAVANNA marki COOL SLIDE, kod EAN: 5902786028412, przeprowadzonych przez Instytut Techniki Górniczej „KOMAG” w Gliwicach.

W przewidzianym przez prawo terminie, pismem z dnia 19 października 2020 r., strona postępowania, zwróciła się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy (zwanym dalej „wnioskiem”) zakończonej wydaniem ww. decyzji z dnia 6 października 2020 r., (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

Strona postępowania kwestionując jedynie rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 zaskarżonej decyzji, czyli w zakresie nałożonej kary pieniężnej w wysokości 30 000 zł wskazała, że ustalając korzyść majątkową w wysokości 363 239,00 zł netto osiągniętą ze sprzedaży kwestionowanego wyrobu organ przyjął cenę 146,30 zł netto. Strona wyjaśniła, że podana przez nią cena detaliczna jest ceną, po której oferowano wrób konsumentom w sieci detalicznej Martes Sport, a zatem w cenie detalicznej produktu zawarta jest korzyść majątkowa innych podmiotów, niż strona postępowania. Jednocześnie strona wskazała, że jej korzyść majątkowa ze sprzedaży wyrobu wyniosła 62,89 zł netto za sztukę, na dowód przedstawiła fakturę FV/FA/000008/4/2018/Nowy Tomyśl z 3 kwietnia 2018 r. Zdaniem strony, w konsekwencji, organ dokonał obliczeń na podstawie danych, które nie odzwierciedlają prawidłowego stanu faktycznego, przez co doszło do przeszacowania korzyści majątkowej.

Strona podkreśliła, że okolicznościami łagodzącymi, które powinny wpłynąć na skorygowanie wysokości kary pieniężnej są: przeszacowanie wysokości korzyści majątkowej oraz podjęcie współpracy z organem nadzoru w celu usunięcia skutków naruszeń.

Pismem z dnia 28 października 2020 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o wszczęciu postępowania w sprawie z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz pouczył stronę o prawach i obowiązkach strony postępowania administracyjnego określonych przez k.p.a. w tym o wynikającym z art. 10 k.p.a. prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przedstawienia stanowiska w sprawie, a także o prawie do przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów zgodnie z art. 73 § 1 k.p.a. Jednocześnie strona została wezwana do przekazania wszelkich dowodów potwierdzających podniesione we wniosku okoliczności i złożenia wyjaśnień, które powinny być uwzględnione w trakcie ponowego rozpatrywania sprawy. Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Jedną z podstawowych zasad postępowania administracyjnego jest wyrażona w art. 15 k.p.a. zasada dwuinstancyjności. Istotą administracyjnego toku instancji jest ponowne merytoryczne rozpatrzenie i rozstrzygnięcie tożsamej pod względem przedmiotowym i podmiotowym sprawy administracyjnej, a nie tylko kontrola prawidłowości decyzji organu pierwszej instancji. Z zasady dwuinstancyjności wynika bowiem, że strona ma prawo do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy. Granice rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w drugiej instancji wyznacza zaś rozstrzygnięcie decyzji I instancji, a wykroczenie przez organ II instancji poza te granice - narusza ww. zasadę dwuinstancyjności. W konsekwencji oznacza to, że każda sprawa administracyjna jest rozpoznawana i rozstrzygana dwukrotnie: po raz pierwszy przed organem pierwszej instancji, a na żądanie uprawnionego podmiotu - po raz drugi przez organ odwoławczy - organ drugiej instancji. Sposób urzeczywistnienia tej zasady określają przepisy rozdziału 10 Działu II kpa o tytule „Odwołania”. Podstawowym sposobem zainicjowania administracyjnego toku instancji jest złożenie odwołania przez stronę. Jednakże w przypadku gdy organem właściwym do rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji jest organ administracyjny w randze ministra, wówczas gwarancje wynikające z zasady dwuinstancyjności zapewniane są poprzez instytucję wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, która uregulowana została w art. 127 § 3 k.p.a. Stosownie do tego przepisu od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy; do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań. W tym miejscu należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 5 § 2 pkt 4 k.p.a. przez „ministra” należy rozumieć Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcję ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonym działem administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i 4 k.p.a. Oznacza to, że od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK - będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach

ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów - nie przysługuje odwołanie lecz wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 w zw. z art. 127 k.p.a. wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie postępowania.

Postępowanie wszczęte wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy kończy się rozstrzygnięciem - sposobem załatwienia sprawy - przewidzianym w art. 138 § 1 k.p.a. (por. wyroki NSA z dnia 17 listopada 2000 r., sygn. akt I SA 1543/99, i z dnia 27 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 1011/00, powoływane orzeczenia dostępne na stronie internetowej: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Powyższe oznacza, że organ wydający decyzję na skutek prawidłowo złożonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy „obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę, która już raz została rozstrzygnięta przez ten organ w ramach działania jako organu pierwszej instancji, przy zastosowaniu takich rozstrzygnięć, które zostały przewidziane w art. 138 § 1 K.p.a.” (tak: wyrok WSA w Warszawie z dnia 20 marca 2007 r., sygn. V SA/Wa 248/07). Zgodnie z art. 138 § 1 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo

2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo

3) umarza postępowanie odwoławcze. Biorąc po uwagę brzmienie ww. przepisu należy wskazać, że „kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. W przypadku odmiennego rozstrzygnięcia sprawy organ odwoławczy ma kompetencje merytoryczno - reformacyjne. Może wydać decyzję uchylającą w całości lub części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy, w sytuacji gdy uznał, iż rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości” (wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 czerwca 2008 r., sygn. akt VII SA/Wa 504/08). Takiej weryfikacji - kierując się kryterium legalności i celowości - dokonał Prezes UOKiK w przedmiotowym postępowaniu.

W niniejszej sprawie wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy został nadany w dniu 19 października 2020 r., a więc z zachowaniem wymaganego 14 - dniowego

terminu, określonego w art. 129 § 2 k.p.a., gdyż zaskarżona decyzja została doręczona stronie postępowania w dniu 6 października 2020 r.

We wniosku żądanie strony zostało określone jednoznacznie, poprzez wskazanie, że strona kwestionuje rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 zaskarżonej decyzji. Oznacza, to że kwestionowana jest zasadność rozstrzygnięcia w zakresie wysokości nałożonej kary pieniężnej, czyli pkt 2 zaskarżonej decyzji.

Należy podkreślić, że postępowanie odwoławcze jest oparte na zasadzie skargowości. Organ II instancji nie może nigdy działać z urzędu. Postępowanie odwoławcze może być uruchomione tylko w wyniku podjęcia przez uprawniony podmiot czynności procesowej - wniesienia odwołania bądź też wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy. W orzecznictwie sądów administracyjnych i doktrynie powszechnie przyjmuje się, iż dopuszczalne jest zaskarżenie decyzji w części, w sytuacji gdy pozostałe zawarte w takiej decyzji rozstrzygnięcia mogą samodzielnie funkcjonować w obrocie prawnym. Nieodzownym elementem odwołania jest niezadowolenie odwołującego się ze ściśle określonego rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego. W postępowaniu odwoławczym nie jest zatem wyłączona zasada rozporządzalności. Od woli strony zależy bowiem wszczęcie tego postępowania oraz - co do zasady - także jego zakres.

Jeżeli odwołujący jednoznacznie nie ogranicza swego żądania, to niewątpliwie należy przyjąć, że zaskarża on decyzję pierwszoinstancyjną w całości. Wówczas organ odwoławczy powinien ponownie rozpatrzyć całą sprawę administracyjną, która stanowiła przedmiot rozstrzygnięcia organu I instancji. Natomiast w przypadku, gdy strona jednoznacznie w odwołaniu wskazuje, że zaskarża decyzję pierwszoinstancyjną w określonej części, to organ II instancji nie może wykroczyć poza tak wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego. W konsekwencji organ II Instancji nie może poddać kontroli niezaskarżonej części decyzji organu I instancji i ponownie rozpatrzyć sprawę także w zakresie rozstrzygniętym niezaskarżoną częścią orzeczenia. Oznaczałoby to bowiem działanie organu odwoławczego w tym zakresie ex officio, bez wniesionego w tej części odwołania. (por. Wyrok NSA z dnia 9 maja 2014 r., sygn. I OSK 2492/12, wyrok WSA w Warszawie z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt IV SA/Wa 3522/13, wyrok NSA z dnia 21 maja 2007 r., sygn. akt I OSK 556/06).

Z uwagi na fakt, że zgodnie z treścią wniosku strona postępowania zaskarżyła tylko rozstrzygnięcie dotyczące wysokości nałożonej kary pieniężnej, co stanowi pkt 2 zaskarżonej decyzji, zatem rozstrzygnięcia zawarte w punkcie 1, 3 i 4 tej decyzji są ostateczne z upływem terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Tak więc Prezes UOKiK w toku postępowania wszczętego na skutek wniosku dokonał ponownej analizy zgromadzonego materiału dowodowego wyłącznie w zakresie objętym zaskarżeniem.

Niekwestionowaną okolicznością jest, że strona postępowania jest producentem produktu w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za producenta uznaje się przedstawiciela wytwórcy, a jeżeli wytwórca nie wyznaczył przedstawiciela - importera produktu, w przypadkach gdy wytwórca nie prowadzi działalności w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym. W toku postępowania jego strona oświadczyła, że jest importerem produktu (pismo z dnia 6 grudnia 2020 r.) i przekazała dowody zakupu hulajnóg od chińskiego wytwórcy. Ponadto strona postępowania została oznaczona jako importer na opakowaniu produktu będącego przedmiotem postępowania. Ponadto kod EAN, umieszczony na produkcie (5902884910220) i zweryfikowany przez Prezesa UOKiK za pomocą wyszukiwarki GEPiR, również wskazuje na stronę postępowania jako na podmiot odpowiedzialny za ww. produkt.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, producent zobowiązany jest wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne. Zgodnie z art. 4 ust. 1 o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym używaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ww. ustawy produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4, nie jest produktem bezpiecznym.

Z przeprowadzonych badań produktu (sprawozdanie z badań nr 222/2019 z dnia 7 sierpnia 2019 r.) wynika, że produkt nie spełnia wymagań bezpieczeństwa wskazanych w punkcie 4.3.10 normy, z uwagi na niewystarczającą wytrzymałość podczas badania wspornika kierownicy (w trakcie badania wspornika kierownicy nastąpiło uszkodzenie mechanizmu składania hulajnogi). Powyższe stwarza ryzyko powstania niebezpiecznych wypadków i urazów w trakcie zwykłego użytkowania produktu (na skutek upadku użytkownika, spowodowanego pęknięciem wspornika kierownicy podczas jazdy na hulajnodze), a w konsekwencji uszkodzenia ciała (np. złamania kończyn czy wstrząśnienia mózgu).

Mając na uwadze wynik badań Prezes UOKiK uznał, że produkt nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i stwarza poważne ryzyko dla jej użytkowników.

Przeprowadzone w trakcie postępowania, na wniosek strony postępowania, badanie próbki rozjemczej produktu potwierdziło nieprawidłowości konstrukcyjne produktu (sprawozdanie z badań nr 194/DLS/2020 z dnia 18 maja 2020 r.). W związku z powyższym strona postępowania podjęła działania mające na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt.

W związku z powyższym nie ulega wątpliwości, że hulajnoga jest produktem niebezpiecznym, co potwierdza podstawa prawna umorzenia postępowania - art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem organ nadzoru wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, jeżeli producent lub dystrybutor usunął przyczyny zagrożeń. Innymi słowy, jeśli były przyczyny zagrożenia, które następnie zostały usunięte i w efekcie doszło do umorzenia postępowania, to oznacza, że produkt nie był bezpieczny. Ponadto w trakcie postępowania strona postępowania po otrzymaniu wyniku badania próbki rozjemczej, wycofała produkt ze sprzedaży, zamieściła komunikat ostrzegawczy dla konsumentów w sklepach stacjonarnych tej marki, na stronie internetowej www.sklepmartes.pl oraz na funpagu marki coolslide w serwisie społecznościowym Facebook.com, a następnie zutylizowała 14 sztuk hulajnóg wycofanych z rynku.

We wniosku strona postępowania nie kwestionuje ustaleń w tym zakresie.

Wprowadzenie na rynek produktu, który nie jest bezpieczny, stanowi naruszenie art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i uprawnia Prezesa UOKiK do nałożenia kary, o której mowa w art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o

ogólnym bezpieczeństwie produktów. W niniejszej sprawie zaistniały więc przesłanki ustawowe, uprawniające Prezesa UOKiK do nałożenia na producenta kary pieniężnej.

Należy podkreślić, że możliwość zastosowania dolegliwości finansowej nie jest uzależniona od wyeliminowania przez producenta zagrożenia stwarzanego przez produkt, od podjęcia współpracy ani od braku wiedzy o tym, że wprowadzony na rynek produkt nie jest bezpieczny.

Przechodząc do kwestii nałożenia kary pieniężnej, Prezes wskazuje, że chociaż sama ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów zawiera regulację dotyczącą kar pieniężnych („Rozdział 4a Kary pieniężne” ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów), to jednak te kwestie zostały również uregulowane w kpa („Dział IVa Administracyjne kary pieniężne). Z uzasadnienia do projektu ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (nr druku: 1183) wynika, że projektowane rozwiązania stanowiły uzupełnienie regulacji przewidzianych w przepisach szczególnych, przy poszanowaniu zasady, że przepis szczególny ma pierwszeństwo przed przepisem ogólnym (*lex specialis derogat legi generali*). Przepisy kpa w zakresie reguł nakładania kar i udzielania ulg w jej wykonaniu będą przepisami ogólnymi, z tym jednakże zastrzeżeniem, że uregulowania w przepisach odrębnych poszczególnych aspektów materii dotyczącej kar administracyjnych, przepisów proponowanego działu nie będzie stosowało się w zakresie tych aspektów (art. 189a § 2 k.p.a.). „Oznacza to że, gdy zakres normowania zagadnienia prawnego określonego w § 2 w przepisach odrębnych jest węższy lub szerszy od zakresu normowania tego samego zagadnienia w przepisach działu IVa lub przepisy odrębne regulują je w sposób identyczny, podobny lub zbliżony albo odmienny, odnośny przepis działu IVa nie ma zastosowania. (...) Przepisy odrębne nie mogą zatem w tych przypadkach być uzupełniane ani modyfikowane odnośnymi regulacjami działu IVa. W przypadku gdy przepisy odrębne w ogóle nie regulują zagadnienia uregulowanego w § 2, przepisy działu IVa stosuje się wprost w oznaczonym zakresie” (Komentarz do Kodeksu postępowania administracyjnego A. Wróbel, M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, wyd. WK 2018).

W związku z powyższym w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stosuje się zasady odstąpienia od kar pieniężnych, określone w art. 189f k.p.a. Zgodnie ze wskazanym przepisem, organ

odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

1) usunięcie naruszenia prawa lub
2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Do czasu wydania zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK nie wydał postanowienia, o którym mowa w art. 189f § 2 k.p.a., a zatem aby mogło dojść do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej niezbędne jest ziszczenie się jednej z dwóch przesłanek wskazanych w § 1 art.189f k.p.a.

W ocenie Prezesa UOKiK, nie można uznać, że w niniejszej sprawie zaistniała znikoma waga naruszenia prawa. Jak wynika z Komentarza do kodeksu postępowania administracyjnego pod red. Wierzbowskiego (Legalis), naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie ze sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Podobnie tę kwestię wyjaśnił dr Sebastian Gajewski (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje. Komentarz do rozdziałów 5a, 8a, 14 oraz działów IV i VIIIa KPA) wskazując, że przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie

służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie - nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek administracyjnoprawny. Dodatkowo autor wyjaśnił, że przestępstwo przewidziane tym przepisem odwołuje się do dwóch warunków, które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Oznacza to w szczególności, że warunek ten będzie spełniony przede wszystkim w przypadkach, w których naruszenie prawa miało charakter jednostkowy lub krótkotrwały. W kontekście tak rozumianej znikomej wagi naruszenia prawa nie mieści się liczba wprowadzonych na rynek hulajnóg - 2000 sztuk z czego w rękach konsumentów nadal pozostaje 1986 sztuk tego produktu. W kontekście ilości wprowadzonego produktu, zdaniem Prezesa UOKiK, należy stwierdzić, że zasięg naruszenia był znaczny, a konsumenci zostali narażeni na poważne zagrożenie stwarzane przez produkt, ponieważ nieprawidłowości konstrukcyjne produktu mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo osób z niego korzystających. Również w znikomej wadze naruszenia prawa nie mieści się fakt, że zdecydowana większość z wprowadzonych produktów (1986 sztuk) trafiła do konsumentów i może w dalszym ciągu u nich pozostawać i być używana, gdyż nie jest to produkt jednorazowego, czy krótkotrwałego użytkowania. Zaznaczyć również należy, że z wprowadzonego produktu tylko w stosunku do nieznaczącej jego ilości zostały podjęte działania polegające na zniszczeniu produktu (14 sztuk).

W związku z opisanymi okolicznościami, zdrowie konsumentów, jako interes chroniony przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zostało w znaczny sposób narażone. Tak więc mimo, że strona postępowania zaprzestała co prawda naruszenia prawa i podjęła działania mające na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt, to jednak nie zaistniała w sprawie przestępstwo znikomej wagi naruszenia prawa warunkująca możliwość odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

Jeśli zaś chodzi o drugą z przesłanek powodujących odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu, to również nie ma zastosowania w sprawie, ponieważ Prezes UOKiK nie posiada żadnych informacji, z których by wynikało, że strona postępowania została już ukarana za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ, a także sama strona nie wskazała, aby taka okoliczność miała miejsce.

Przechodząc do możliwości nałożenia przez Prezesa UOKiK kary na podstawie art. 33 a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, organ wyjaśnia, że jest ona administracyjną karą pieniężną, czyli, zgodnie z definicją zawartą w art. 189 b k.p.a., sankcją o charakterze pieniężnym, nakładaną przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej. Ze sposobu sformułowania art. 33 a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów wynika, że „decyzja o nałożeniu kary ma charakter uznaniowy, co oznacza że ewentualne rozstrzygnięcie co do ukarania należy do organu, który dokonuje oceny działań producenta jako zagrażających i w jakiej mierze interesowi publicznemu, a wymierzając karę pieniężną w określonej wysokości, kieruje się stopniem oraz okolicznościami w jakich doszło do naruszenia obowiązków, co wynika z art. 33a ust. 4 ubp” (zob. wyrok WSA w Warszawie z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt VI SA/Wa 2024/16). Uznaniowy charakter tej decyzji przejawia się w tym, że to od organu zależy po pierwsze czy nałożyć na producenta karę, a po drugie w jakiej wysokości nałożyć karę, jeśli uzna za zasadne jej nałożenie, gdyż sama ustawa jedynie wskazuje górną granicę kary - do 100 000 zł. Aby nie doszło do przekroczenia granic uznania administracyjnego, organ powinien zgodnie z art. 7 i art. 77 k.p.a. podjąć wszelkie kroki do wyjaśnienia sprawy, ocenić w swobodny a nie dowolny sposób zebrany materiał dowodowy nie naruszając przy tym art. 80 k.p.a., a następnie uzasadnić swoje rozstrzygnięcie zgodnie z art. 107 § 3 k.p.a. Uznanie administracyjne nie oznacza bowiem dowolności organu administracji publicznej co do wyboru rodzaju rozstrzygnięcia. Działając w ramach uznania administracyjnego organ nie przestaje być związany zasadą prawdy obiektywnej, o której mowa w art. 7 k.p.a. i art. 77 § 1 k.p.a. Winien zatem, gromadząc w sposób wyczerpujący cały materiał dowodowy, podjąć wszelkie czynności niezbędne do dokładnego

wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy z uwzględnieniem interesu społecznego i słusznego interesu obywatela. Z uzasadnienia decyzji uznaniowej musi wynikać, że organ nie pozostawił poza swoimi rozważaniami argumentów podnoszonych przez stronę, nie pominął istotnych dowodów lub nie dokonał oceny tego materiału wbrew zasadom logiki lub doświadczenia życiowego (zob. wyrok WSA w Łodzi z dnia 12 kwietnia 2019 r., sygn. akt III SA/Łd 101/19). Zaś w przypadku kar nakładanych w ramach uznania administracyjnego organ ma obowiązek nie tylko rozważyć zasadność nałożenia kary, ale również uzasadnić jej wysokość w świetle przesłanek miarkowania administracyjnej kary pieniężnej, ponieważ zebrane w sprawie dowody mogą mieć wpływ nie tylko na złagodzenie wymiaru kary, ale także jej zaostrzenie.

W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości, że produkt nie spełnia wymagań bezpieczeństwa. Zatem organ, w świetle regulacji art. 33 a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów miał prawo nałożyć na producenta karę pieniężną do wysokości 100 000 zł.

Prezes UOKiK nakładając karę miał na uwadze ocenę całokształtu okoliczności sprawy, a określając jej wysokość uwzględnił zgodnie z art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt VI SA/Wa 3522/13 „przez stopień i okoliczności naruszenia obowiązków należy rozumieć okoliczności (przemawiające na korzyść przedsiębiorcy oraz jego obciążające), takie jak: stopień współpracy z organem nadzoru rynku w zakresie eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkt, ilość niebezpiecznego produktu wprowadzonego na rynek, profesjonalny charakter działalności, ilość ewentualnych skarg konsumentów na produkt, przeznaczenie produktu dla kategorii konsumentów szczególnie narażonych czy też ewentualna notoryjność naruszania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów”. Przy czym stopnia oraz okoliczności naruszenia obowiązków, którego przedmiotem jest nałożenie kary pieniężnej za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa nie można utożsamiać ze stopniem niespełnienia wymagań bezpieczeństwa przez sam produkt, ponieważ nie można mówić o „stopniu” niespełnienia wymogów bezpieczeństwa. Dany produkt jest bezpieczny lub nie. Niespełnienie norm bezpieczeństwa nie podlega stopniowości. Ustawa nie

wprowadza skali niebezpieczeństwa produktów (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 lutego 2011 r., sygn. akt VI SA/Wa 2423/10).

Bez znaczenia dla wymierzenia kary pieniężnej i jej wysokości jest fakt świadomości lub braku świadomości producenta, iż wprowadza na rynek produkty niebezpieczne, ponieważ kara pieniężna jest wymierzana za wprowadzenie produktu niebezpiecznego i nie łączy się ze świadomością producenta w tym przedmiocie. Również nie ma znaczenia fakt wyeliminowania zagrożenia, czy przebieg współpracy producenta z organem nadzoru.

Należy za słuszne uznać, że profesjonalny charakter działalności gospodarczej oznacza, że konsumenci mają prawo oczekiwać, iż wprowadzone przez tego przedsiębiorcę na rynek produkty będą spełniały wymagania bezpieczeństwa. Z orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego wynika powinność obywateli co najmniej podstawowej orientacji w przepisach prawnych. Zakres wymaganej wiedzy jest zróżnicowany - nie ulega wątpliwości, że lepsza znajomość prawa jest oczekiwana od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie - powinna ona być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (wyrok NSA OZ w Gdańsku z dnia 29 listopada 2000 r., sygn. akt I SA/Gd 1185/98). Innymi słowy podmiot prowadzący działalność gospodarczą powinien znać i przestrzegać przepisów prawa i dokładać należytej staranności, aby jego wprowadzane przez niego na rynek produkty były bezpieczne. Tym bardziej zasadne jest takie oczekiwanie od podmiotu, który jak wynika z KRS, działalność gospodarczą prowadzi 2013 r.

Okolicznością również przemawiającą na niekorzyść producenta jest wskazany powyżej fakt wprowadzenia na rynek znacznej ilości produktu (2000 szt.), z czego tylko 14 szt. poddano zniszczeniu, długi okres wprowadzania produktu na rynek (od 2018 r.), znaczny zasięg naruszenia prawa oraz stwarzanie przez produkt poważnego zagrożenie dla jej użytkowników. Okolicznością obciążającą jest także długi okres obowiązywania normy, w oparciu o którą przeprowadzono badanie laboratoryjne, a więc podmiotowi profesjonalnemu powinna być znana i przezeń stosowana.

Ponownie oceniając przesłanki uwzględnione przy wymierzaniu nałożonej kary pieniężnej, zdaniem Prezesa UOKiK na korzyść strony postępowania przemawia niezwłoczne podjęcie działań naprawczych - przedłożyła bowiem dowody potwierdzające, iż zagrożenia stwarzane przez produkt zostało wyeliminowane oraz

fakt, że wobec strony postępowania nie było wcześniej prowadzone postępowanie na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Okolicznością łagodzącą jest również brak skarg i reklamacji związanych ze stwierdzoną nieprawidłowością.

Jak zostało to wskazane w zaskarżonej decyzji kryterium pomocniczym przy określaniu wysokości kary pieniężnej jest wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez przedsiębiorcę ze sprzedaży produktów. Pojęcie korzyści majątkowej zostało zdefiniowane przez Prezesa UOKiK na potrzeby postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i w sposób zamierzony nie jest tożsamy z dochodem czy zyskiem. Cywilistyczne rozumienie pojęcia „korzyści majątkowej” na tle tego rodzaju spraw byłoby bowiem nieracjonalne. Uwzględnianie dla ustalenia korzyści majątkowej kosztów produkcji danego produktu prowadziłoby bowiem każdorazowo do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, na koszty te składają się nie tylko proste koszty produktów i opakowań lecz koszty funkcjonowania całego przedsiębiorstwa, amortyzacja urządzeń, wynagrodzenia pracowników itp. Zastosowanie takiej wykładni wykracza poza ramy i cele ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W orzecznictwie sądów administracyjnych powszechnie przyjmuje się, że posłużenie się przez organ pomocniczo wartością przychodu uzyskanego ze sprzedaży produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa jest prawidłowe na gruncie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Przyjęcie przedstawionej przez skarżącą wykładni łatwo skutkować by mogło nakładaniem minimalnej czy nieadekwatnej do wartości wprowadzonego do obrotu produktu kary w każdym przypadku, gdy działalność karanego przedsiębiorstwa byłaby deficytowa lub gdyby działało ono w zawyżonej strukturze kosztów. Należy zaakcentować, że taki sposób ustalania korzyści majątkowej został pozytywnie oceniony przez orzecznictwo sądów administracyjnych.

W rozpoznawanej sprawie Prezes UOKiK w zaskarżonej decyzji ustalił, że korzyść majątkowa strony postępowania, a więc iloczyn sprzedanych sztuk produktu, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa (1986 sztuki produktu, po uwzględnieniu 14 sztuk zniszczonych) i średniej ceny sprzedaży (182,90 zł), wynosi 363 239 zł. Przy ustalaniu średniej ceny jednej sztuki produktu Prezes UOKiK oparł się na oświadczeniu strony postępowania przekazanym w piśmie z dnia 6 grudnia 2019 r., w którym strona postępowania wskazała, że: „przedmiotowa hulajnoga

oferowana była do sprzedaży detalicznej pierwotnie w cenie 219,50 zł (netto), po czym jej cena została obniżona do 146,30 zł (netto).”

Natomiast we wniosku strona skorygowała swoje oświadczenie w przedmiocie ceny sprzedaży produktu i wskazała, że „organ nadzoru nie wziął jednak pod uwagę, że wnioskodawca podał cenę detaliczną produktu oferowaną do sprzedaży konsumentom w sieci detalicznej Martes Sport, której właścicielem jest Martes Sport sp. z o.o., a zatem w cenie detalicznej produktu zawarta jest korzyść majątkowa innych podmiotów, niż wnioskodawca. Korzyść majątkowa wnioskodawcy ze sprzedaży produktu wyniosła w rzeczywistości 62,89 zł netto za sztukę”. Na dowód swoich twierdzeń strona postępowania przedłożyła fakturę sprzedaży, z której wynika, że w dniu 3 kwietnia 2018 r. 100 sztuk hulajnogi zostało sprzedanych po cenie 62,89 zł netto za sztukę. Zatem przyjmując skorygowaną przez stronę postępowania cenę sprzedaży, należy uznać, że korzyść majątkowa ze sprzedaży 1986 szt. wynosi 124 899,54 zł.

Należy pamiętać, że korzyść majątkowa jest to kryterium pomocnicze, a więc wartość ta nie wpływa w sposób bezpośredni na wysokość kary i nie stanowi prostego przelicznika do jej określenia, zaś określając wysokość kary Prezes UOKiK wziął również pod uwagę szereg innych wyżej wskazanych okoliczności.

Odnosząc się do podniesionego we wniosku dokonania przez organ nadzoru obliczenia korzyści majątkowej na podstawie danych, które nie odzwierciedlają prawidłowego stanu faktycznego i w efekcie znaczącego przeszacowania korzyści majątkowej uzyskanej przez stronę postępowania ze sprzedaży produktu, Prezes UOKiK wyjaśnia, że do ustalenia korzyści majątkowej średnią cenę sprzedaży jednej sztuki produktu obliczył na podstawie podanej przez stronę postępowania ceny maksymalnej i minimalnej sprzedaży produktu, a wskazanej w oświadczeniu przekazanym w piśmie z dnia 6 grudnia 2019 r. Jako, że Prezes UOKiK nie kwestionował oświadczenia strony postępowania co do ceny sprzedaży, więc nie prowadził w tym zakresie żadnego uzupełniającego postępowania dowodowego i oparł się na oświadczeniu. Zatem to strona postępowania odpowiada za, zarzucane we wniosku, obliczenie przez organ korzyści majątkowej na podstawie danych, które nie odzwierciedlają prawidłowego stanu faktycznego, co w konsekwencji doprowadziło do znaczącego przeszacowania korzyści majątkowej. W efekcie wyjaśnienia przez stronę postępowania kwestii ceny sprzedaży oraz wskazania

właściwej ceny sprzedaży i potwierdzenia tej okoliczności przedłożoną fakturą sprzedażową Prezes UOKiK dokonał ponownego ustalenia korzyści majątkowej uwzględniając zmianę ceny sprzedaży.

W efekcie zmiany wysokości osiągniętej przez stronę korzyści majątkowej oraz biorąc pod uwagę wszystkie wskazane powyżej okoliczności w tym współpracę z organem w celu szybkiego i sprawnego wycofania produktu niebezpiecznego, Prezes UOKiK uznał, że adekwatna karą będzie kara w wysokości 15 000 zł (słownie: piętnaście tysięcy złotych) i spełni ona swój cel represyjno-wychowawczy.

W opinii Prezesa UOKiK kara jest adekwatna do naruszenia, zaś jej wysokość spełni swoją funkcję prewencyjną, gdyż jest wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość zapobiegającym powstawaniu nagannych praktyk rynkowych oraz funkcję represyjną, ponieważ stanowi poważną dolegliwość dla przedsiębiorcy nie niosąc za sobą jednocześnie ryzyka wyeliminowania go z obrotu gospodarczego. Wymierzając karę organ miał również na uwadze jeden z celów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, a mianowicie zapewnienie bezpieczeństwa produktów wprowadzanych na rynek.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
- 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 - § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Tomasz Chróstny
Prezes
Urzędu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów
/podpisano elektronicznie/

